

På bondegårdsferie med børnebørn syd for grænsen

Henrik og fru Karen Margrethe fra Laven tog børnebørnene med på efterårsferie ved Kappel, 50 km sydøst for Flensburg

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@mediehusenmidtjylland.dk

Da jeg var barn for omkring 60 år siden, havde mange bedsteforældre ingen særlige forpligtelser over for deres børnebørn. Mine var meget gamle, og min sydfynske farmor »Bedste« husker jeg bedst, fordi hun havde en rund blikdåse med »brødsukker«, der kom ned fra hylden, når jeg besøgte hende i det lille køkken på loftet i huset, hvor min faster og onkel boede i stueetagen.

Sådan er det ikke i dag, hvor mange bedsteforældre kører halve landsdele igennem for at være stand-ins på barnets sygedage eller stiller sig til rådighed en uge eller to i forbindelse med skoleferier.

I dette års udgave af uge 42 har vi sagt ja til at passe mine to Amagerbørnebørn, Alma på 8 og Saga på næsten 6 år, i otte dage. Sidstnævnte fylder ganske vist 6 år midt i ugen, men vi har »flyttet« dagen til lørdag, når forældrene er ankommet, for at undgå, at hun bliver ked af det. For at det trods alt skal være lidt eksotisk for os alle, har vi bestilt et to-dages Airbnb-ophold på en bondegård med heste og geder tæt på Kappel, godt tre kvarters kørsel sydøst for Flensburg.

Der er udlovet 50 kr. til hver til indkøb i en af de store »slikbutikker« lige over grænsen, og der er tilmed Nutella-garanti på morgenbordet under hele opholdet. Hvad mere kan man forlange?

Vores 17-årige søn er vant til at dele bagsædet med to storesøstre og klager lidt over, at der er mere uro under

kørslen end ellers, men bortset fra det, forløber turen planmæssigt.

»Frau Mutti« og de tyske gloser

På bondegården er der et par geder bag et hegn og nogle heste i en stald, der er åben ud mod gårdspladsen. Der er også nogle får på en mark, en trampolin samt en lille dam, som er dækket af grønne alger.

Vi bydes kort velkommen på tysk af en »Frau Mutti«, der fortæller, at døren til lejligheden er åben. Det er det eneste glimt, vi får af værtinden, så det er ikke her, vi skal satse på at genopfriske ordforrådet på tysk.

Vi har ellers øvet os på brugbare sætninger som: »Mein Vater trinkt zu viel, aber ich hab nichts damit zu tun« og »Man kann nie wissen, wo die Hühner pissen, aber man kann sehen, wo sie gehen«. De ting får vi altså ikke brug for i første omgang.

De følgende par dage er vi på udflugter i nærområdet. Overalt reklameres der for bondegårdsferie og B&B. Vi er inde på en farm, hvor der kan tappes mælk i medbragt emballage (det er lidt mindre romantisk end det lyder, for det sker via en stor firkantet rustfri klods å la kaffeautomat).

Den lokale sterile byggestil

Der er kun et par kilometer til den nærmeste strand, hvor man har opført en masse hvide feriehus i det helt flade landskab samt en enkelt 4-etagers ejendom, blot et stenkast fra stranden.

Folk har ikke ferie i Tyskland, så her er næsten helt tomt for mennesker, når

man ser bort fra en enkelt mand, der lufter hund, et ældre par fra Hamborg og en familie med børn på selve stranden. Solen stråler ellers skarpt fra en skyfri efterårshimmel.

Børnebørnene er ligeglade med den lokale sterile byggestil, men nyder at rode i sandet, få vand i gummistøvlen og finde mikroskopiske strandskaller. Så alt er godt.

Efter at have været her, giver det mening, at mange tusinde tyske turister valfarter til de rustikke, brede strande, klitterne og bølgerne på den jyske vestkyst.

Uden for et luksuriøst supermarked, der nærmest er en forvokset kiosk, står en kvinde og sælger souvenirs i form af måger med gummistøvler og matroshatte, vikinger og andet nuttet tingel-tangel. Da hun hører, at vi er danskere, spørger hun, om vi kender en miniatureskov med trolde ved Hvide Sande. Hun er ved at gå til af eufori ved tanken om at besøge det sted.

En charmerende lille by

Kappel er faktisk en charmerende lille by med knap 9000 indbyggere. Fra baneterrænet på havnen kan man i sommerhalvåret køre med skinnebus eller damptog de 15 minutter til Sønder Bjarup, og ved kajen ligger en sort/grøn metalkonert og en blå træskude fortøjret. Sidstnævnte er så angrebet af råd, at den formentlig ikke ville kunne klare at blive slæbt væk uden at falde fra hinanden, men begge bidrager de til havnemiljøet, der ellers er forholdsvis »renskuret«.

På samme side af floden Schlei finder man en række restauranter i den lidt mere eksklusive stil. Mange har udenørs siddepladser med de typiske tyske flettede strandstole, så man sidder lidt som i en hule.

Som noget, der godt kunne være Kappels vartegn, troner tre store skorstenene med påskriften A A L (Äl) - med et stort bogstav på hver skorsten. Det er byens røgeri. Der må foregå noget eksport ud af byen, for selve butikken er meget lille og fuld af indbydende fiske-røgvarer i enhver afskygning. Det er ikke billigt, men her i familien kan vi ikke gå forbi sådan et sted uden at købe ind.

I betragtning af byens størrelse er

antallet af butikker ret overvældende. I en stor, velassorteret boghandel får pigerne lov til at købe nogle små souvenirs i feriegave. Der er en overflod af meget nedsatte, smukt illustrerede bøger om emner som rejser, biler, fly osv. Man mærker, at tysk er et stort sprog med store oplag. På gaderne findes også pølseboder med de ægte danske hotdogs og dansk is.

Flere steder gøres der opmærksom på, at vi befinder os i »Das echte Norden«, og de mange maritime udtryk fornægter sig heller ikke.

Som bekendt er den tyske kyststrækning meget lille i sammenligning med det store befolkningstal, så maritime

symboler som piberygende mænd med skæg og sejlerkasket, ankre og skibsrør, kan der simpelthen ikke være for mange af.

Når man skal parkere bilen i Kappel, er man på en vanskelig mission. Samtlige indkørsler i området rundt om de hyggelige forretningsgader har skilte som: »privat«, »Ausfahrt freihalten« og »keine wende«.

Dette faktum, sammenholdt med tætheden af restauranter, tyder på, at byen har besøgt af virkelig mange turister i sæsonen.

Næsten lige ved siden af vores bondegård ligger byens eneste supermarked: Aldi og Rewe. I Rewe har man

parkeret en lille rød Porsche-tractor af ældre dato lige ved kasselinen. Den er usædvanlig rengjort og pudset og står der mellem buketter og potteplanter, formentlig for at illudere et autentisk landligt miljø.

Vareudbuddet minder lidt om Irma, men dog til de mere overkommelige tyske fødevarepriser. Det er et sted, hvor undertegnede sagtens kunne bruge et par timer på at tjekke øl, rødvin, konserver og oste, men vi har jo feriegæster med, så der er ikke tid til at dvæle for meget. Vi køber et par pakker af de små Thüringer pølser og kører hjem og steger dem.

Det er en sand fornøjelse, og med et ordentligt skvæt fra en literstor rød plasticflaske med curry-ketchup bliver det faktisk til et himmelsk måltid. (Sønnen er af den mening, at vi skal have hele tre af de røde flasker med hjem for at klare os gennem de kommende uger.)

En rigtig morfar

Nu er det blevet tid til, at morfar skal have en rigtig morfar, mens andre hopper på trampolin. Jeg har købt lokalavisen »Schleswiger Nachrichten«, hvor en journalist dagligt oversætter en eller flere nyheder til plattysk. Det er ret fornøjelig læsning.

Aftensmaden på dag 1 er pizzaer i den hyggelige »Pizza lounge«. På dag 2 lander vi på en »Orient grill« med et sortiment på ca. 100 retter (her burde en rød advarselslampe lyse!). Fruen og jeg bestiller indisk »pakora« og får serveret

Selfie med morfar, Alma (8), Marius (17) og Saga (6) ved Bomholt Vig i Laven. En rask gåtur forbi »metroen« og videre for at studere frilandsgrisene snaske i mudderet. Det er ikke så ringe.

hver fem mikroskopisk små tørre friturestegte gnallinger af kikaerter og en lille skål med smagløs dip. Heldigvis lever vi stadig højt på Thüringerpølserne.

Det hvidkalkede slot

På dag tre, vores hjemrejsedag, har vi besluttet os for at aflægge »Wasserschloss Glücksburg« (opført: 1582-87) et besøg. Det er en virkelig god beslutning. Det hvidkalkede slot med de mange tårne og kviste tager sig godt ud, som det spejler sig midt i voldgravens vand på denne smukke, solbeskinnede efterårsdag.

Entreprisen er meget familievenlig. Die »billetfrau« er klædt i en fornem, hellang, glinsende kjole, og på et tojstativ kan pigerne finde og iføre sig hver en festkjole og et diadem. Så går det ellers rundt på de ferniserede gulve blandt træudskårne møblement og med portrætter af blegfede adelige i tykke, ornamenterede, bladguldsbelagte rammer. Her er rustninger og sværd og sågar en torturkælder med et strækapparat og en piggebelagt stol.

En ældre kustodemand viser os til rette med nogle store grå sutsko, vi skal trække uden på skoene for ikke at ridse det fine gulv. Han liver helt op, da han hører, at vi er fra Danmark. Han har lært sig dansk på aftenskole i en moden alder og af nysgerrighed. Nu kan han endelig få luftt sine kundskaber.

Måske tager jeg fejl, men det virker, som om meget af inventaret virkelig er det oprindelige, og så er her hele 3 etager ekskl. kælder at bevæge sig rundt på. Det er imponerende omfattende og velbevaret, og man kommer tilmed forbi en stor del af danmarkshistorien med Frederik d. 7. i spidsen.

Sidste stop, før vi er tilbage i fæderlandet, er Citti Markt, hvor morfars beholdning af østeuropæisk og tysk dåseøl trænger til en opgradering. Dertil kommer diverse øko-mel og rengøringsmidler.

Resten af ferien holder vi lav profil, hvad angår udflugter. De små lamseben skal jo helst ikke overstimuleres. Sønnen på 17 nyder at få sit private sovegemak igen. Der er besøg af de to mostre fra Aarhus, der er i midt-tyverne. På et tidspunkt refererer Alma på 8, at de har været forbi »metroen« på vej ned til søen i Laven, hvor vi bor. Sådan hedder det lokale togstop naturligvis, når man bor på Amager til daglig.

Ugen er forløbet over al forventning, og som vores teenageren udtrykker det, så er det med sikkerhed en ferie, de vil komme til at huske fremover. Det vil vi andre bestemt også.

Wasserschloss Glücksburg - vuggen til de europæiske kongehuse. Således markedsfører man det hvide slot, hvor man let kan få et par timer til at gå. Slotsparken missede vi desværre.

Riddere og prinsesser er rustet til at gå på opdagelse i gemakkerne på slottet Glücksburg. Flere af rummene er udstyret med livagtigt udseende udklædte mannequindukker.

Spiret på St. Nicolai-kirken er Kappels vartegn. Karakteristisk for byen er også de tre skorstenene på røgeriet Føh. Her fås røgede fiskevarer samt »fischbrötchen« - fiskesandwich.